

skubbe lidt til det – at få noget at vide om det, sådan så man kunne vælge?

Vi har jo ikke engang tradition for, at danskerne bruger det, der hedder en second opinion. Vi har jo ikke engang tradition for, at man går op til den ene tandlæge og får at vide, hvad han synes der skal laves, og at man så går med den seddel hen til den næste tandlæge og spørger: Er det nu også rigtigt?

Jeg har da også bedt min tandlæge om at få en liste over, hvad ydelserne koster, og den var meget, meget vanskelig at rive fra ham, for det var, som om det var et hemmeligt dokument, han havde, og jeg måtte endelig kun tro, at det var gennemsnitspriser, sagde han, det pæne menneske. Men hvorfor kan vi ikke få noget at vide om dét? Hvorfor kan vi ikke få at vide, hvad ting koster, så vi direkte kan sammenligne? Hvorfor kan vi ikke få at vide, hvem der har lavet et skævt overbid på fru Hansen, så vi kunne undgå at gå derhen?

Men det gælder – og det er dér, jeg synes at der er en pointe – stort set alt, hvad vi har af forbrug inden for sundhedsområdet: Det må da være rimeligt nok at vide, hvad det er, vi går hen og køber, for vi køber det jo – også selv om det er en offentlig person – igennem vores skat, vi har jo en gensidig forsikring dér.

Så jeg vil sige: Ja, jeg er meget positiv over for det, og det tror jeg også jeg har snakket med fru Henriette Kjær om, og i udvalget skal vi se, om det måske kunne danne en breche, om det er nødvendigt, for det øvrige sundhedsområde. Det vil jeg meget gerne se på, og jeg vil da også gerne støtte intentionerne.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

Jeg har ikke så meget at sige til det her beslutningsforslag, og det er, fordi det er en uændret genfremsættelse af sidste års beslutningsforslag nr. B 153.

Det Radikale Venstre mener som udgangspunkt det samme, som vi mente for et halvt år siden, da forslaget var fremme sidst, og jeg vil ikke trætte med alle argumenterne fra sidst, for dem kan man finde i arkivet, men her er et kort referat.

Forslaget tager ikke højde for de nye og skærpede regler på området, herunder autorisations-systemet, og at klager kan begrundes i andet end det rent tandlægefaglige, og de klagesager, der er tandlægefagligt begrundede, er vanskelige at udnytte uden specifikt fagligt kendskab. Og endelig, og det er jo nok det, jeg synes i dag

er det væsentligste: Hvorfor retter forslaget sig kun mod tandlæger?

Så på det foreliggende grundlag er Det Radikale Venstre imod forslaget, men jeg vil da også føje til, at vi med interesse vil deltage i udvalgsarbejdet.

Frank Aaen (EL):

Den radikale ordfører stillede faktisk et meget interessant spørgsmål: Hvorfor er det her kun rettet mod tandlæger? Og det er selvfølgelig, fordi det er affødt af en eller anden meget konkret sag. Og der vil jeg sige, at normalt skal man jo være meget opmærksom på ikke at lovgive ud fra en enkelt konkret sag. Jeg tror også, CD's ordfører var inde på samme problemstilling.

Jeg vil alligevel sige, at det jo er vanskeligt at gå imod et forslag om aktindsigt, men jeg mener sådan set, at det bør være generelt, at der er mulighed for at få aktindsigt i forhold til, hvad der foregår i sundhedssektoren og i alt, hvor offentlig virksomhed er inddraget. Så jeg er sådan set på den måde positiv over for forslaget, men jeg bliver selvfølgelig lidt nervøs, når man af bemærkningerne i debatten kan høre, at det her ligesom skal være et redskab til at kunne få sikkerhed for kvaliteten hos en tandlæge.

Det er altså ikke den enkelte, der skal have ansvar for, om en sundhedsperson har de rette kvalifikationer. Det er altså vores, det er myndighedernes, det er tilsynets, det er klagesystemernes ansvar. Så derfor vil jeg ikke love i dag, at vi kan stemme for det her forslag, når det kommer til andenbehandlingen, for hvis signalet ved at gøre det betyder, at vi forrykker ansvaret for kvaliteten i sundhedssystemet væk fra det offentliges ansvar og over til, at det er enkeltpersonens ansvar, er vi imod.

Jens Ove Kjeldsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan som udgangspunkt støtte intentionerne i det her beslutningsforslag. Åbenhed er vigtig for at sikre forbrugerne, men det er jo vigtigt, når vi lovgiver, at vi lovgiver ud fra nogle overordnede principper, og at vi ikke lovgiver ud fra enkeltsager. Og derfor er det også vigtigt at se på, hvilke konsekvenser det kan få. Så hvis vi siger ja til det her forslag, må det jo betyde, at for andre tilsvarende personer, grupper, skulle man have en tilsvarende lov.

Og der kan man spørge, om forslagsstillerne er rede til at forlange tilsvarende offentliggørelse af tabte klagesager hos f.eks. kirurger. Hvad